

Список використаних джерел:

1. Стецюк Т.І. Інноваційні підходи щодо впровадження ОМС в Україні/ Л.В. Пархета, Т.І. Стецюк//Фінанси, облік і аудит : зб. наук. пр. / Випуск 2 (30) с.174-186 – К.: КНЕУ, 2017.
2. Концепція реформи фінансування системи охорони здоров'я. Схвалено розпорядженням КМУ від 30 листопада 2016 р. №1013-р [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.cnews.ru>.

УДК 332.1

Стенічева І.Б.

аспірант, ДВНЗ «КНЕУ імені Вадима Гетьмана»

Деякі аспекти формування інноваційного простору регіональної соціально-економічної системи

У сучасних умовах динамічних економічних змін інноваційна складова є однією з основних рушійних сил соціально-економічного розвитку регіональних систем. Ефективне управління формуванням інноваційного розвитку регіону дозволяє створити базис для успішного інтегрування регіону до соціально-економічних процесів, що відбуваються у державі і світі. Не зважаючи на всю складність й багатоаспектність регіональної проблематики одним з найактуальніших сучасних напрямків наукових досліджень є розробка теоретико - методичних підходів щодо формування інноваційного простору регіональної соціально-економічної системи.

Згідно з класичним визначенням [1] інновація — це, не просто нововведення, а нова функція виробництва, «нова комбінація». Вона означає іншу якість виробництва та управління і розглядається в динаміці як процес.

Соціально-економічний простір регіону є складною системою, що включає в себе різноманітні складові, у тому числі:

- фінансово-інвестиційний простір – характеризується фінансово-інвестиційними взаємовідносинами між суб'єктами простору з приводу залучення та використання фінансових та інвестиційних ресурсів;

- інноваційний простір – характеризується відносинами між суб'єктами простору з приводу розробки, впровадження та дифузії інновацій.

Доцільним є формування комплексного підходу до визначення сутності інновацій, згідно якого це поняття пропонується визначати як процес, що шляхом реалізації системи злагоджених дій та заходів стосовно розробки та впровадження нових ідей, сприяє створенню нових продуктів, виробничих та управлінських технологій, що забезпечують прогресивні зміни сфер виробництва та споживання кількісного та якісного характеру.

Інноваційний простір виконує, як функції, що є загальними для будь-яких елементів простору, так і ряд специфічних, притаманних лише йому функцій.

До загальних функцій елементів соціально-економічного простору варто віднести:

- розподільчу функцію (розподіл певних ресурсів, в даному випадку інноваційних, між суб'єктами простору регіону);

- координуючу функцію (впорядкування взаємодій між суб'єктами простору з приводу формування та впровадження інновацій);

- інформаційну функцію (забезпечення існування інформаційно-комунікативних потоків, пов'язаних з розповсюдженням та дифузією інновацій);

- регулюючу функцію (простір, сформований діючими інститутами та ринковими механізмами).

Специфічні функції, що тісно переплітаються з функціями інновацій:

- перетворюючу функцію (інноваційний простір дозволяє поєднати теоретичні дослідження з практичним втіленням їх реалізації);

- стимулюючу функцію (в інноваційному просторі формується поштовх до регіонального розвитку через матеріальну зацікавленість його суб'єктів);

- відтворювальну функцію (саме в інноваційному просторі створюються та розповсюджуються інновації, що є джерелом економічного зростання, а отже змінюється структура ВРП на користь більш наукомісткої продукції);

- соціальну функцію (реалізація взаємовідносин в інноваційному просторі сприяє насиченню ринку товарами і послугами нової якості, що призводить до зміни рівня життя населення регіону).

Слід зазначити, що всі перераховані функції виконуються інноваційним простором шляхом реалізації існуючих в ньому взаємозв'язків та взаємовідносин. При цьому, взаємозв'язки та взаємовідносини мають наступні види:

- внутрішні (зв'язки між суб'єктами інноваційного простору з приводу впровадження інновацій);

- мережеві (зв'язки між суб'єктами різних елементів простору з метою забезпечення безперебійного протікання інноваційного процесу);

- між просторові (зв'язки між елементами соціально-економічного простору регіону та елементами соціально-економічного простору інших регіонів).

С. Онишко, досліджуючи механізм фінансового забезпечення інноваційного розвитку економіки [2], зміст останнього вбачає у цілісному процесі, по-перше, власне фінансового забезпечення, по-друге, можливостей накопичування та відтворення фінансових ресурсів, по-третє, регулятивного потенціалу.

На пріоритетність формування інноваційного простору вказують всі сучасні законодавчі та нормативні документи, найбільш регламентують здійснення інноваційної діяльності Закони України «Про інноваційну діяльність», «Про пріоритетні напрями інноваційної діяльності в Україні», «Про затвердження Положення про здійснення моніторингу виконання інноваційних проектів за пріоритетними напрямами діяльності технологічних парків» (від 17.04.03 р. № 245) та інші.

Розуміння просторової складової інноваційного розвитку регіону дозволить чітко виявити коло об'єктів та суб'єктів формування інноваційного простору, механізми та дії окремих інструментів, зв'язки та взаємовідносини та спрогнозувати можливі наслідки.

Список використаних джерел:

1. Краснокутська Н. В. Інноваційний менеджмент: Навч. посібник. — К.: КНЕУ, 2003. — 504 с.
2. Онишко С. В. Фінансове забезпечення інноваційного розвитку: [монографія] С. В. Онишко. — Ірпінь: Національна академія ДПС України, 2004. — 434 с.

УДК 33:631.1

Сус Т.

к.е.н., доцент кафедри фінансів Прикарпатський національний університет ім. В. Стефаника (м. Івано-Франківськ)

Державна підтримка розвитку інновацій в аграрній сфері на основі венчурного інвестування

Фінансування інновацій на основі венчурного інвестування в розвинутих країнах світу визнається одним з найбільш ефективних механізмів прискорення інноваційних процесів, зокрема і в аграрній сфері. Перехід аграрної сфери на інноваційний шлях розвитку вимагає диверсифікації моделей фінансового забезпечення цього процесу, особливо прискореного формування інституту венчурного фінансування. Головною перепорою інноваційного розвитку аграрної сфери є недостатня зосередженість на фінансуванні прикладних досліджень та стимулювання впровадження їх результатів у виробничу діяльність. Відповідно у академічній науці немає ні ресурсів, ні стимулів, ні можливостей впроваджувати результати наукових досліджень. Бізнес розглядає такі розробки як дуже далекі від їх комерціалізації, зокрема через неможливість розрахувати ефект від потенційних інвестицій та необхідність доводки